

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2022r.

sprawy **D. R.**

skazanego za czyn z art. 286§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 sierpnia 2021r., sygn. akt VI Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 2 marca 2021r.,

sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I – instancji. Żaden z zarzutów kasacji nawet czysto formalnie nie odnosi się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – nie wskazano na obrazę art. 433§2 k.p.k. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k.,

który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Skądinąd lektura motywów pisemnych Sądu Okręgowego nakazuje uznać, że rzeczowo ustosunkował się on do wszystkich podniesionych w sprawie zarzutów, stąd nie można przyjąć, że obrażony został art. 433§1 k.p.k.

Nie można mówić też o naruszeniu przepisów procesowych wymienionych przez obronę w zarzutach 1 i 2 kasacji, gdyż przepisów tych Sąd Odwoławczy nie był w stanie naruszyć. Przypomnieć w tym zakresie wypada, że:

- art. 4 k.p.k. – nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej,

- art. 92 k.p.k. również jest klauzulą generalną wymagającą wskazania konkretnego naruszenia,

- art. 410 k.p.k. – nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu, zaś

- art. 7 k.p.k. – podnoszony może być tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Również art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. nie mogły zostać naruszone przez Sąd Odwoławczy, bowiem samodzielnie nie przeprowadzał on w niniejszej sprawie żadnych dowodów. Na etapie postępowania odwoławczego nie złożono wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii nowego biegłego z zakresu mechanoskopii, zaś stwierdzenie Sądu Odwoławczego, że w sprawie brak było podstaw do podjęcia takiej decyzji procesowej, wynikało z przeprowadzenia kontroli prawidłowości postępowania Sądu I instancji w tym zakresie. Mogło być ono zatem podważane wyłącznie poprzez postawienie zarzutu naruszenia art. 433§1 k.p.k. i wykazanie, że w istocie przeprowadzenie takiego dowodu mogłoby skutkować odmiennymi ustaleniami w zakresie sprawstwa D. R.. W treści kasacji nie zawarto jednak argumentacji na to wskazującej, podczas gdy stanowisko sądów obu instancji jest uzasadnione w sposób logiczny i uwzględnia

wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy. Obrona zdaje się nie dostrzegać zasadniczej kwestii, a mianowicie, że przeprowadzenie przez biegłego wnioskowanych badań byłoby niemożliwe z uwagi na brak pojazdu, który został utracony przez ostatniego jego nabywcę – B. C.. Okoliczność ta stanowiła zresztą podstawę postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 lutego 2021r. w przedmiocie nieuwzględnienia wniosku obrony, wydanego m.in. w oparciu o art. 170§1 pkt 4 k.p.k. (k. 617 akt głównych sprawy II K [...]).

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.